

552

SDĚLENÍ
federálního ministerstva zahraničních věcí

Federální ministerstvo zahraničních věcí sděluje, že dne 27. ledna 1977 byla ve Štrasburku sjednána Evropská úmluva o potlačování terorismu.

Jménem České a Slovenské Federativní Republiky byla Úmluva podepsána ve Štrasburku dne 13. února 1992.

S Úmluvou vyslovilo souhlas Federální shromáždění České a Slovenské Federativní Republiky a prezident České a Slovenské Federativní Republiky ji ratifikoval. Ratifikační listina byla uložena u generálního tajemníka Rady Evropy, depozitáře Úmluvy, dne 15. dubna 1992.

Úmluva vstoupila v platnost na základě svého článku 11 odst. 2 dnem 4. srpna 1978. Pro Českou a Slovenskou Federativní Republiku vstoupila v platnost v souladu se svým článkem 11 odst. 3 dnem 15. července 1992.

Český překlad Úmluvy se vyhlašuje současně.

EVROPSKÁ ÚMLUVA
O POTLAČOVÁNÍ TERORISMU

Členské státy Rady Evropy, jež podepsaly tuto Úmluvu,

majíce na zřeteli, že cílem Rady Evropy je dosažení větší jednoty mezi jejími členy,

vědomy si rostoucího znepokojení vyvolaného množícími se teroristickými činy,

přejíce si přijmout účinná opatření k zabezpečení toho, aby pachatelé těchto činů neunikli stíhání a potrestání,

přesvědčeny, že vydání je zvláště účinným prostředkem k dosažení tohoto cíle,

se dohodly na následujícím:

Článek 1

Pro účely vydávání mezi smluvními státy nebude žádný z následujících trestných činů považován za politický trestný čin, za trestný čin s politickým trestným činem související, ani za trestný čin spáchaný z politických pohnutek:

- a) trestný čin spadající do působnosti Úmluvy o potlačování protiprávního zmocnění se letadel, podepsané v Haagu 16. prosince 1970;

- b) trestný čin spadající do působnosti Úmluvy o potlačování protiprávních činů ohrožujících bezpečnost civilního letectví, podepsané v Montrealu 23. září 1971;

- c) závažný trestný čin zahrnující útok na život, tělesnou integritu nebo svobodu osob požívajících mezinárodní ochrany, včetně diplomatických zástupců;

- d) trestný čin zahrnující únos, braní rukojmí nebo svévolné zadržování;

- e) trestný čin zahrnující použití bomb, granátů, raket, automatických střelných zbraní nebo dopisů a balíků s výbušnou náplní, pokud jejich použití představuje ohrožení osob;

- f) pokus o spáchání uvedených trestných činů nebo účast na nich jako spolupachatel nebo pomocník osoby, která spáchá nebo se pokusí spáchat takový trestný čin.

Článek 2

1. Pro účely vydávání mezi smluvními státy může smluvní stát rozhodnout, že nebude považovat za politický trestný čin, za trestný čin s takovým trestným

činem související nebo za trestný čin spáchaný z politických pohnutek ani jiný závažný násilný trestný čin, který není uveden v článku 1 a je namířen proti životu, tělesné integritě nebo osobní svobodě.

2. Stejně se bude postupovat při závažném trestném činu, zahrnujícím jednání proti majetku, který není uveden v článku 1, pokud jednání způsobilo hromadné ohrožení osob.

3. Stejně se bude postupovat při pokusu o spáchání uvedeného trestného činu nebo účasti na něm jako spolupachatel nebo pomocník osoby, která spáchá nebo se pokusí spáchat takový trestný čin.

Článek 3

Ustanovení všech smluv a dohod o vydávání použitelných mezi smluvními státy, včetně Evropské úmluvy o vydávání, se mezi smluvními státy mění v rozsahu, v němž nejsou slučitelná s touto Úmluvou.

Článek 4

Pro účely této Úmluvy a v rozsahu, v jakém některý z trestných činů uvedených v článku 1 nebo 2 není ve smlouvě nebo úmluvě o vydávání mezi smluvními státy zahrnut do seznamu trestných činů, které podléhají vydání, bude takový trestný čin považován za zahrnutý do seznamu.

Článek 5

Nic v této Úmluvě nelze vykládat tak, jako by se ukládala povinnost k vydání, má-li dožádaný stát vážné důvody se domnívat, že žádost o vydání pro trestný čin uvedený v článku 1 nebo 2 byla podána za účelem stíhat nebo potrestat danou osobu z důvodů její rasy, náboženství nebo národnosti nebo politických názorů, nebo že postavení této osoby by pro kterýkoli z těchto důvodů mohlo vyvolat předpojatost.

Článek 6

1. Každý smluvní stát přijme potřebná opatření k založení své pravomoci k řízení o trestných činech uvedených v článku 1 pro případ, že domnělý pachatel se nachází na jeho území a stát ho nevydá po obdržení žádosti o jeho vydání od smluvního státu, jehož pravomoc se opírá o pravidlo o pravomoci, které obsahují rovněž právní předpisy dožádaného státu.

2. Tato Úmluva nevyklučuje žádnou trestní pravomoc uplatňovanou v souladě s vnitrostátním právním řádem.

Článek 7

Smluvní stát, na jehož území byla zjištěna osoba podezřelá ze spáchání trestného činu uvedeného v článku 1, a který obdržel žádost o vydání za podmínek uvedených v odstavci 1 článku 6, pokud tuto osobu nevydá, předloží případ bez výjimky a bez zbytečného

odkladu příslušným orgánům k trestnímu řízení. Tyto orgány učiní rozhodnutí za stejných podmínek jako v případě každého závažného činu trestného podle právních předpisů tohoto státu.

Článek 8

1. Smluvní státy si budou poskytovat v co nejširší míře právní pomoc v trestních věcech v každém řízení týkajícím se trestných činů uvedených v článku 1 nebo 2. Ve všech případech se použijí právní předpisy dožádaného státu o vzájemné pomoci v trestních věcech. Právní pomoc však nelze odmítnout z pouhého důvodu, že se týká politického trestného činu nebo trestného činu s takovým trestným činem souvisejícího nebo trestného činu spáchaného z politických pohnutek.

2. Nic v této Úmluvě nelze vykládat tak, jako by se ukládala povinnost poskytnout právní pomoc, má-li dožádaný stát vážné důvody se domnívat, že žádost o vzájemnou pomoc ohledně trestného činu uvedeného v článku 1 nebo 2 byla podána za účelem stíhat nebo potrestat danou osobu z důvodů její rasy, náboženství nebo národnosti nebo politických názorů, nebo že postavení této osoby by pro kterýkoli z těchto důvodů mohlo vyvolat předpojatost.

3. Ustanovení všech úmluv a dohod o vzájemné pomoci v trestních věcech použitelných mezi smluvními státy, včetně Evropské úmluvy o vzájemné pomoci v trestních věcech, se mezi smluvními státy mění v rozsahu, v němž nejsou slučitelné s touto úmluvou.

Článek 9

1. O provádění této Úmluvy bude pravidelně informován Evropský výbor pro problémy kriminality Rady Evropy.

2. Výbor podnikne vše potřebné pro usnadnění smírného urovnání všech těžkostí, které mohou vzniknout při jejím provádění.

Článek 10

1. Každý spor mezi smluvními státy týkající se výkladu nebo provádění této Úmluvy, který nebyl urovnán v rámci odstavce 2 článku 9, bude na žádost kterékoli strany sporu předložen arbitrážnímu řízení. Každá ze stran určí arbitra a oba arbitři určí rozhodce. Jestliže ve lhůtě tří měsíců od žádosti o arbitrážní řízení jedna ze stran arbitra neurčí, určí arbitra na žádost druhé strany předseda Evropského soudu pro lidská práva. Kdyby byl předseda Evropského soudu pro lidská práva občanem jedné ze stran sporu, tato povinnost bude splněna místopředsedou Soudu, nebo je-li místopředseda občanem jedné ze stran sporu, služebně nejstarším členem Soudu, který není občanem jedné ze stran sporu. Stejný postup se uplatní, pokud se dva arbitři nedohodnou na výběru rozhodce.

2. Arbitrážní tribunál stanoví pravidla svého řízení. Rozhodnutí přijímá většinou hlasů. Jeho nález je konečný.

Článek 11

1. Tato Úmluva je otevřena k podpisu členskými státy Rady Evropy. Podléhá ratifikaci, přijetí nebo schválení. Ratifikační listiny, listiny o přijetí nebo o schválení budou uloženy u generálního tajemníka Rady Evropy.

2. Úmluva vstoupí v platnost tři měsíce od data uložení třetí ratifikační listiny, listiny o přijetí nebo listiny o schválení.

3. Vůči každému signatářskému státu, který ji ratifikoval, přijal nebo schválil později, vstoupí v platnost tři měsíce od data uložení jeho ratifikační listiny, listiny o přijetí nebo o schválení.

Článek 12

1. Každý stát může při podpisu nebo při uložení své ratifikační listiny, listiny o přijetí nebo o schválení určit území, na němž se bude provádět tato Úmluva.

2. Každý stát může při uložení své ratifikační listiny, listiny o přijetí nebo o schválení nebo kdykoli poté rozšířit tuto Úmluvu prohlášením zaslaným generálnímu tajemníkovi Rady Evropy na kterékoli další území uvedené v prohlášení, za jehož mezinárodní vztahy odpovídá nebo jehož jménem je oprávněn přijímat závazky.

3. Každé prohlášení podle předchozího odstavce může být ohledně kteréhokoli území uvedeného v prohlášení odvoláno oznámením předloženým generálnímu tajemníkovi Rady Evropy. Toto odvolání vstoupí v platnost ihned nebo v takový pozdější den, který může být uveden v oznámení.

Článek 13

1. Každý stát může při podpisu nebo při uložení své ratifikační listiny, listiny o přijetí nebo o schválení prohlásit, že si vyhrazuje právo odmítnout vydání, pokud jde o kterýkoli trestný čin uvedený v článku 1, jenž považuje za politický trestný čin, za trestný čin s politickým trestným činem související nebo za trestný čin spáchaný z politických pohnutek, za předpokladu, že se zaváže, že při posuzování povahy trestného činu vezme náležitě na zřetel všechny osobitně závažné aspekty trestného činu včetně toho, že:

- a) představoval hromadné ohrožení života, tělesné integrity nebo svobody osob nebo
- b) postihl osoby, jež neměly co do činění s pohnutkami, kterými byl motivován; nebo

c) k spáchání trestného činu bylo použito krutých a proradných prostředků.

2. Každý stát může plně nebo částečně odvolat výhradu učiněnou podle předchozího odstavce formou prohlášení zaslaného generálnímu tajemníkovi Rady Evropy, jež nabude účinnosti dnem jeho doručení.

3. Stát, který učinil výhradu v souladu s odstavcem 1 tohoto článku, nemůže se dožadovat provádění článku 1 jiným státem; nicméně, je-li výhrada částečná nebo podmíněná, může se dožadovat provádění tohoto článku v rozsahu, v němž jej sám přijal.

Článek 14

Každý smluvní stát může tuto Úmluvu vypovědět písemným sdělením zaslaným generálnímu tajemníkovi Rady Evropy. Taková výpověď nabude účinnosti ihned nebo k takovému pozdějšímu datu, jež může být upřesněno ve sdělení.

Článek 15

Úmluva pozbude účinnosti vůči každému smluvnímu státu, který vystoupí z Rady Evropy nebo přestane být jejím členem.

Článek 16

Generální tajemník Rady Evropy vyrozumí členské státy Rady o:

- a) každém podpisu;
- b) uložení každé ratifikační listiny, listiny o přijetí nebo o schválení;
- c) každém datu, k němuž tato Úmluva vstoupí v platnost v souladu s článkem 11;
- d) každém prohlášení nebo sdělení, které obdržel podle ustanovení článku 12;
- e) každé výhradě učiněné podle ustanovení odstavce 1 článku 13;
- f) odvolání každé výhrady podle ustanovení odstavce 2 článku 13;
- g) každém sdělení podle článku 14 a o datu, k němuž výpověď nabývá účinnosti;
- h) každém pozbytí účinnosti Úmluvy podle článku 15.

Na důkaz toho níže podepsaní, jsouce k tomu řádně zmocnění, podepsali tuto Úmluvu.

Dáno ve Štrasburku dne 27. ledna 1977 v jazyce anglickém a francouzském, přičemž obě znění mají stejnou platnost, v jednom vyhotovení, které bude uloženo v archivu Rady Evropy. Generální tajemník předá ověřenou kopii každému státu, který Úmluvu podepíše a přistoupí k ní.